

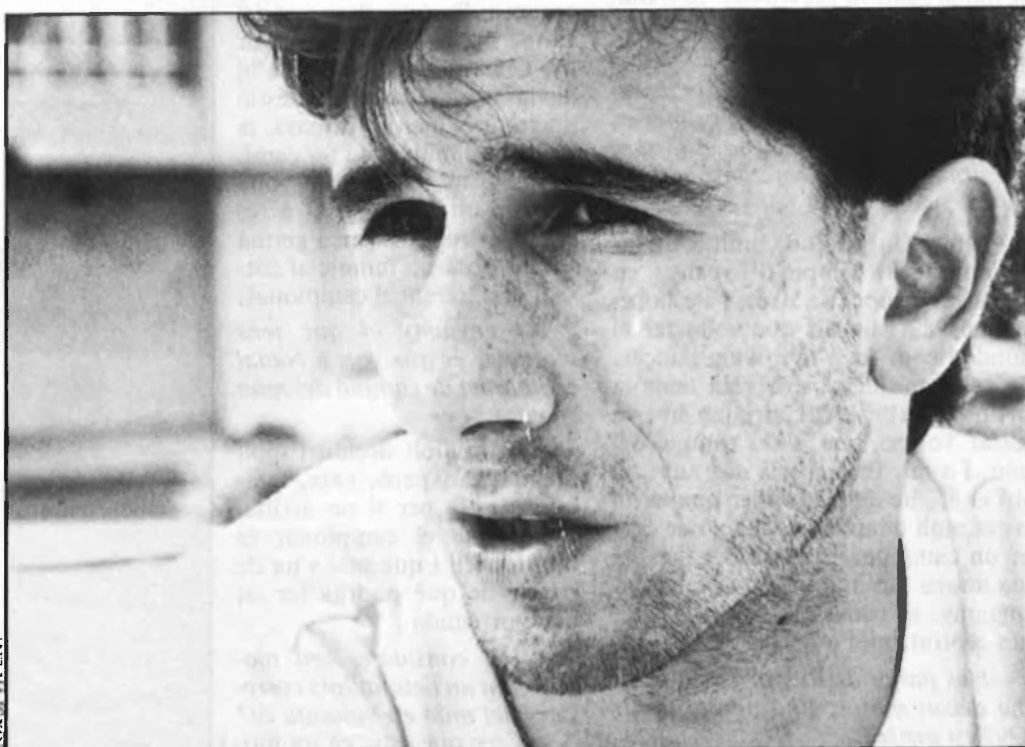
«Enguany vull el mundial»

Jordi Martínez «Aspar» té vint-i-tres anys només i ja va el primer en la classificació mundial de motociclisme 80 cc. Fa dos diumenges, a Iugoslàvia, guanyà el seu últim gran premi. Aviat pot guanyar el pròxim. És un alzirenc al cim de la moto.

L. Casanovas

Aspar és jove. Només té vint-i-tres anys. L'any 1981 va guanyar el campionat estatal en la cilindrada de 50 cc. L'any 1986, aquest, podria guanyar el campionat mundial en la de 80 cc. Fa dos diumenges Jordi Martínez Salvadores recuperà en la localitat iugoslava de Rijeka el liderat de la prova. Ha guanyat al Jarama, a Salzburig i a Rijeka. Ha estat segon a Monza. Porta cinquanta-set punts en la classificació. Deu més dels que tenen Champi Herrerros i Dorflinder.

—Diumenge 15 va ser un dia gran per a l'esport ací a Alzira. Tu guanyes a Iugoslàvia i la Unió Espor-

JORDI VICENT

Jo era l'«aspardenyer». Ara ja no pense canviar-me el nom.

tiva puja a la segona divisió de futbol...

—¡I dissabte tocà la loteria! Va ser un cap de setmana més que complet. La veritat és que l'equip de futbol ja es mereixia l'ascens, tres anys al darrere.

—I tu vas perdre la festa de l'ascens.

—Sí, però espere que podrem guanyar el campionat del món i fer-ne una altra.

—Al món del motociclisme t'introduïres des de molt menut. Seguies els de la Penya Avidesa en bicicleta de cara a Cullera, ¿no?

—Sí, els Calafat em portaven a les corregudes. Això passava quan jo tenia vuit anys. A poc a poc, em vaig introduir en les motos i, de tant veure'm en cada correguda, decidiren que jo podia anar a ajudar-los, de machaquilla. I, quan ja vaig poder córrer, ho vaig fer. Així és el que jo volia.

—I la primera cursa la feres amb una moto llogada.

—Sí. Em costà mil vuit-centes pesetes de llogar, més el que hauria d'haver pagat si es trencava o queia.

Vaig caure, però per sort em vaig poder recuperar i vaig arribar el segon. La broma em costà les 1.800 del lloguer més la caiguda. Encara em faltaren diners.

Aspar no riu fortament quan ho fa. Té, més aviat, un somriure mig traçat sobre la boca i una brillantor estranya als ulls.

Vesteix esportiu, predominantment blanc i porta barba de dies, sense afaitar.

—De tot això, no en fa tant de temps. Tu tens vint-i-tres anys.

Sí. Jo pense que, per a l'edat que tinc, he portat una marxa d'ascens molt progressiva. Tinc una poca experiència més en motos als 23 anys que la majoria dels altres. Vaig començar als vuit anys.

—De tu conten que la primera vegada que vas pujar a una moto gran, una Bultaco 370, no tocaves de peus a terra.

—Ja ho crec, ja. Els germans Calafats, el meu germà Vicent, la gent d'ací, d'Alzira, em portaven amb ells i no parava de demanar-los la moto,

JORDI VICENT

que és el que volia. Tant vaig insistir, que un dia em pujaren a la Bultacó 370, que era un vehicle grandíssim, i considera que jo, a partir dels divuit anys, he crescut, però que aleshores era d'estatura baixeta. Total, que em pujaven a la moto, posaven la marxa ells, jo feia voltes i, quan volia parar, els feia senyals perquè m'empomaren en frenar. Ells m'esperaven, jo frenava i ells em baixaven d'allà dalt perquè jo no podia baixar sol.

—*I passar en tants pocs anys de seguir una altra gent a veure't primer en un campionat del món, ¿no et fa sentir estrany? ¿No és un canvi un poc brusca?*

—Molt. Un poc no, molt. Als divuit anys ja era campió d'Espanya, en la categoria super de 50 cc, i aleshores en l'any 82 vaig dir que volia fer el mundial com fos i m'hi vaig llançar. No tenia mitjans, però vaig tenir la sort que Derbi va decidir anar-hi i va agafar Tormo, que ja era campió del món, i a mi. En aquests dos anys, el 84 i el 85, he de reconèixer que m'ha costat molt adaptar-me a això de córrer un campionat del món. I més en una marca tan important com Derbi. Enguany, en canvi, ja em trobe molt més centrat, més a gust.

—*Has parlat de Ricard Tormo. Ell t'ha deixat motos, t'ha ajudat molt. ¿Què en penses?*

—Ricardo està en un moment molt difícil, molt fotut. Ha lluitat sempre molt dalt de la moto i la sort no l'ha acompanyat, encara que haja guanyat dos títols del món. A mi, m'ajudà moltíssim l'any 81, quan jo no tenia quasi res per a córrer, i ell em deixà la seua 50 i la seua 125.

—*Escolta, ¿i com una gent que és de Canals, d'Alzira, lluny de les capitals, arriba a sonar tant, a disputar un campionat del món? En principi, sembla com si la gent de les ciutats ho tingués més fàcil.*

—Sí, tenen més mitjans. Però hi ha algunes coses més que això. Hi ha el fet d'haver nascut per fer una cosa. Jo crec que Déu m'ha donat la sort de servir per a anar en moto, i he d'aprofitar-ho al cent per cent. D'altra banda, tin en compte que a Alzira sempre hem tingut la gran ajuda d'Avidesa, i gràcies a això hi ha hagut ací, des de fa anys, una gran escuderia a nivell nacional, que ha fet caliu. Jo en sóc un poc el fruit.

—*¿És cert que guanyares la copa Streaker sense tenir carnet de conduir?*

—Sí que ho és. Tenia quinze anys només...

—*O siga que podies guanyar la prova, però dur la moto per la carretera, no.*

—Exacte. Jo en aquells moments no tenia diners per poder fer el campionat, i Avidesa em pagà la moto i una granota. Però les despeses del viatge me les havia de pagar jo. Clar que, per a mi, n'hi havia prou. Tot era qüestió d'agafar el menjar de casa, la tenda de campanya i fer camí. Jo tenia molt clar que volia córrer i estava disposat a fer el que es falta. El meu germà Vicent posà un remolc al cotxe i, així, férem el campionat.

—*I enguany el que tens molt clar és que vols a Nadal el diploma de campió del món en casa.*

—Estic molt decidit i molt mentalitzat, però, vaja, també ho estic per si no arriba. Pense que el campionat és molt difícil i que mai s'ha de parlar de què podràs fer en una correguda.

—*¿Et consideres ara mateix com un dels millors corredors del món en vuitanta cc?*

—Crec que estic en un moment molt bo. Estic preparat físicament. Estic mentalitzat. I em sembla que els meus anys d'aprenentatge ja s'han acabat. Tinc una bona moto, que va molt bé. Crec que és ideal.

—*¿Els deu punts que ara portes a Champi i a Dorflinger et sembla que són prou o encara no estàs confiat?*

—Confiat, mai. Està molt bé portar deu punts de diferència. És una tranquil·litat molt gran. Està bé, però no estic confiat.

—*¿I què penses dels teus companys d'escuderia, de Champi Herreros i Angel Nieto?*

—De Nieto, no sé què podria dir-ne. Com diu ell, és un dotze més una volta campió del món, està passant-ho difícil ara, però ell ho és tot. No se li pot demanar més del que ja ha fet.

—*¿I per a tu què significa córrer al seu costat? Perquè durant anys Nieto deu haver estat l'idol inaccessible...*

—Angel Nieto començà a córrer el mateix any que jo vaig nàixer. Fa vint-i-tres anys que corre en moto. Imagina't. Jo l'admire moltíssim, a

JORDI VICENT

part els títols, per tenir l'edat que té, quaranta anys, i fer encara el que fa.

—*¿I no és un poc un somni això de córrer amb ell i guanyar-lo.*

—Sí, això em passava fa dos anys, però ara ja no. Si pensàs d'aquesta manera, mai no el podria guanyar. Pensaria que són els campions del món, que no puc guanyar-los. Avui ja estic mentalitzat per guanyar-los, inclús a ells.

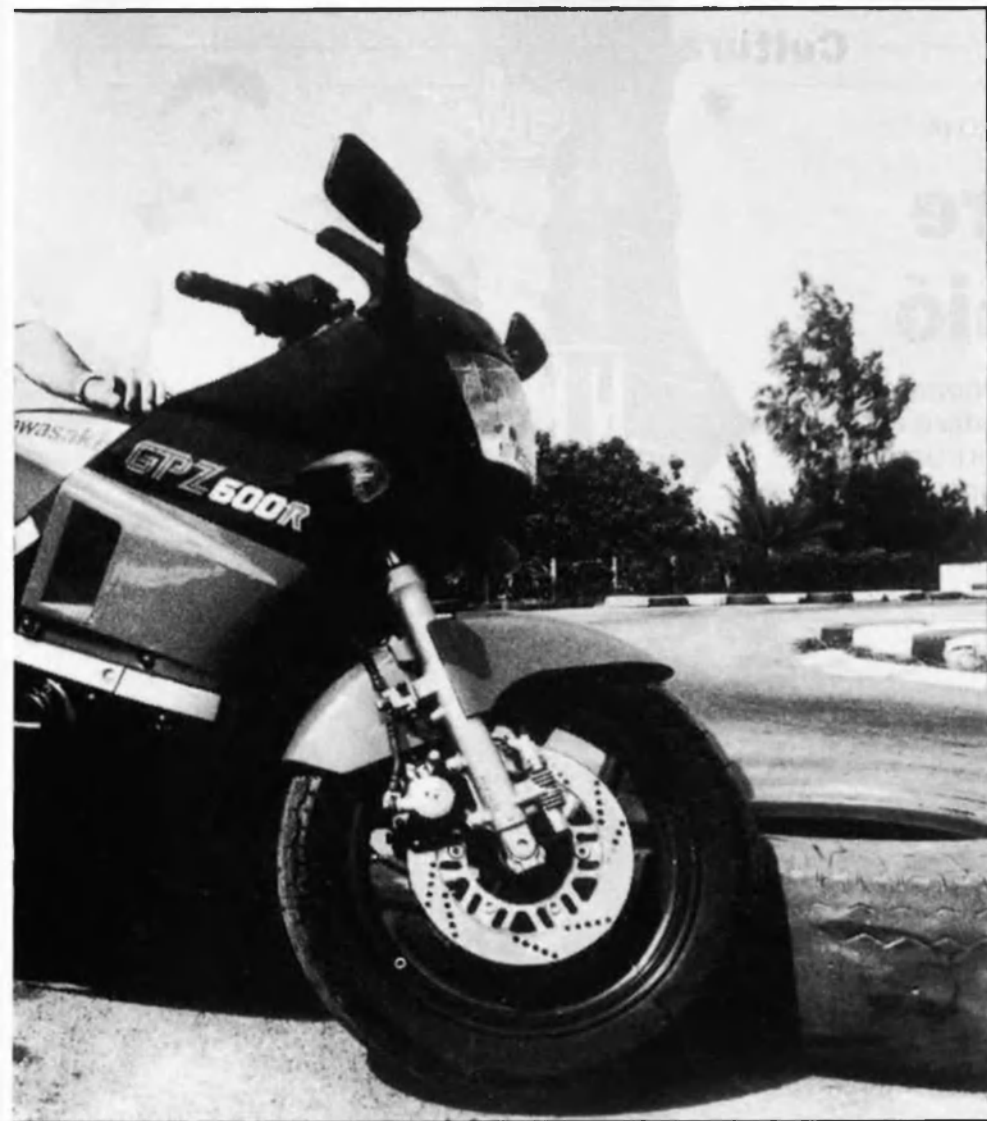
—*¿I Champi?*

—Champi és un pilot que té un any molt bo i que aprèn molt ràpidament. Crec que en poc de temps ha demostrat que dins d'uns anys podrà guanyar el campionat del món.

—*El món de les corregudes, vist des de fora, és un món molt espectacular. ¿Ho és tant, vist des de dins?*

—Sí que ho és, cada dia més.

—*Però tu tens una anècdota a Iugoslàvia que mostra un món molt distint...*

—Sí. Perquè hi ha el món de la gent que comença i que s'ho ha de fer com puga.

—¿Vols contar-la?

—¿Per què no? Vaig agafar un amic d'ací d'Alzira, el qual pagava les despeses de desplaçament i, sense pressupost de publicitat ni res, vam anar a Iugoslàvia amb molts pocs diners. Vam arribar com van poder. Menjàrem cada dia creïlles i ous, perquè no teníem per a més i quan només ens quedaven mil pessetes diguérem —era la nit abans de la correguda— que ens n'anàvem a menjar ben menjats a un restaurant i que ja veuríem què passava. Que ens tanquen o ens denunciem.

Així ho vàrem fer. Menjàrem meravellosament, i a l'hora de pagar li donàrem nou-centes pessetes, que era tot el que ens quedava. Aquell ens deia per senyes que era impossible i, al final, com no ens aclaríem de cap manera, perquè no ens enteníem, ens dei-

xà marxar. Per sort, l'endemà vaig acabar quart en cinquanta, vaig replegar un premi de 60.000 pessetes i poguérem tornar a dinar al mateix restaurant i pagar-li el dinar i el sopar del dia anterior. I tornar a casa.

—Avui ja no menjaràs creïlles i ous només...

—No, no. Avui ja el nivell que tinc amb Derbi és molt distint. Ara estem en els millors hotels, en els millors restaurants. Tot preparats per guanyar. Jo en aquells anys havia de passar per situacions com aquella, però ara ja no. I supose que ara n'hi haurà uns altres que en passaran de tots els colors, també.

—¿Quantes hores deus haver passat sobre la moto?

—¿Jo? Impossibile comptar-les.

—¿Vas a tots els llocs en moto o gastes el cotxe?

—Normalment, vaig molt en cotxe, perquè reconec que anar en moto per la ciutat és perillós, un poquet peri-

«Ho enyore tot, fora de casa».

llós. I la casa em demana que durant la temporada no vaja en moto pel carrer.

—¿I és cert que els motoristes sou una espècie de frares en qüestió de menjar, de dormir?

—No. Dormir, sí. I ens cuidem, sense fumar ni beure. Però, quant al menjar, jo, almenys, no m'estic de res. M'agrada molt la fruita i la verdura.

—¿Què és el que ha de tenir més a punt un motorista? ¿El cap?

—I el pes. El pes és important. Com menys peses, millor. Sempre que et sentes fort, clar. I estar centrat en allò que fas, naturalment.

—Tu fa dos diumenges eres a Iugoslàvia, ara mateix vas a Holanda. ¿Tornes sempre ací, a Alzira?

—Depén. Ara he estat a Àustria i d'allí me n'he anat directe a Iugoslàvia, i me n'he vingut uns dies a descansar un poc, perquè encara que entrene, si sóc a Alzira, em sembla que estic descansant. Normalment, estem una setmana o dues seguides fora, i després tornem uns dies.

—Un tren de vida dur.

—Durant la temporada, sí. Ho enyore tot quan estic dues setmanes fora de casa. No estar amb la nòvia, amb els amics, amb la família...

—L'ONU ha publicat recentment una llista d'esportistes que no compleixen el boicot ordenat per totes les nacions a Sud-Àfrica. Hi havia Angel Nieto, Sito Pons, Carduch. ¿Tu què en penses?

—No he vist aquesta llista. Jo crec, i ho creuen també Angel i Sito, que això és una cosa que no hauria de passar. No estic gens a favor del racisme. Crec que és una bogeria.

—Però, així, ¿tu correries a Sud-Àfrica?

—Al cent per cent. Una cosa no té res a veure amb l'altra. L'any passat ja tinguérem moltíssims problemes i, de fet, enguany no hi ha hagut correguda allí. Però crec que hauria de separar-se una cosa i l'altra.

—Abans d'acabar. ¿Què és això d'Aspar?

—Ja saps que en els pobles la gent és coneguda pel malnom. El meu pare i el meu avi tenien una espartenyeria i jo era l'«aspartenyer». Després, un dia m'escurçaren el nom i se m'ha quedat «Aspar». Poca gent em coneix pel meu nom de veres. I ara no me'l pense canviar. □